

Kačka Tajemná: Dobrodružství z wish listu, seznamu přání

S Rachel jsme se potkaly úplnou náhodou. Už pět let jsem toužila jet na plavbu Atlantským oceánem. Přání jet jednou do Skotska jsem si napsala do svého wish listu ve svých dvaceti letech. Stalo se to takhle: jednoho upršeného rána mi tuto nabídku zavolal Michal. Vždycky mi déšť připadal magický. Déšť je magický! Za pět dní už jsem seděla v letadle směr edinburské letiště ve Skotsku. Nesmírně jsem se těšila, až navštívím nejvyšší horu Skotska Ben Nevis a jezero. Letěla jsem jako náhradnice. Na lodi se mnou má být jedna žena, jinak nikdo. Ta musí být ale bohatá, nebo její manžel, když si to celé pronajali! O ženě jsem jen věděla, že se jmenuje Rachel a je jí dvacet devět.

Když jsem došla se svým obřím cestovním batohem na zádech k molu, od kterého se mělo vyrážet, začala jsem ji vyhlížet. Trochu jsem začínala mít obavy. Instinkt mi napovídal, že vše bude v pořádku. A pak jsem Rachel spatřila... Hráškově zelené šaty zaplavily mé zorné pole.

„Vy jste Rachel?“ pronesla jsem, zatímco jsem si strhávala sluchátka se skupinou Green Day v uších, zrovna hrála písnička Boulevard Of Broken Dreams. Hnědovláska mile pozdravila. Za sebou táhla kufr zelené barvy.

Po půl hodině úvodního poznání jsme konečně vypluli. Jachta byla bílá s modrým pruhem na drakovi, tak se říká tělu lodě. Uvnitř jachty byly lůžkové pokoje v námořnickém stylu. S Rachel jsme si hodily věci do pokojů a za deset minut jsme měly sraz na přídi. Na stolku stálo víno se sklenkami jako milé přivítání. Zatímco jsem usrkávala bílé víno, ona mi vyprávěla, jak se rozešla s přítelem. Očkem jsem sledovala blankytně modrý oceán za námi. Chlapi mě vůbec nezajímají!

„Neboj, nehodlám celou cestu klít. Beru to pozitivně. Jsem optimistka,“ řekla Rachel a mně se ulevilo. „A co ty? Povíš mi něco o sobě?“ zeptala se a usrkla ze skleničky. A tak jsem se jí svěřila s tím, proč jsem tady. O mém seznamu přání.

Večer před spaním jsem na ni myslela. Rachel usínala a užívala si přítomného okamžiku. Vnímala houpající se loď, na které pluje Atlantským oceánem. Cítila, jak voda nadnáší loď, kterou si vlnky posílají mezi sebou. Cítila slaný vzduch, který proudí dovnitř kajuty dvěma okýnky. Rachel sem měla jet s přítelem, se kterým se rozešla. Hodila to za hlavu a odjela. Je dobrá. Víím od svých známých, že není jednoduché se s někým rozejít, pokud máte děti.

Mířily jsme za našim prvním dobrodružstvím. Výstup na horu Ben Nevis. Ben Nevis je nižší než naše česká Sněžka. Cestou nahoru jsme si zpívaly jako malé holky. Příroda okolo byla okouzlující. Mech na skalách, motýli, užovka, ptáci. Obří váhu svého batohu jsem nadlehčovala trekovými holemi. Lidé tu šplhali po skalách. Došly jsme na vrchol,

bylo přesně deset hodin dopoledne. Východ slunce jsme nestihly. Skupina turistů, která už dávno svačila či snídala, říkala, že to bylo kouzelné.

„Taky bychom mohly jít, Rachel, co ty na to?“ zeptala jsem se. Rachel měla menší batůžek, růžové tričko a sportovní legíny s motivem vesmíru. Hnědé vlasy spletené do copu. Modrozelené oči.

„Anno,“ oslovila mě. „A co třeba počkat na západ slunce? Dolů můžeme vyrazit až ráno,“ navrhla Rachel. Znělo to jako dobrý nápad, a tak jsem souhlasila. Měly jsme s sebou spacáky a karimatky. Jako správné turistky jsme počítaly naprosto se vším. Nikdo nás nelimitoval, a tak jsme tu mohly i přespat. Stačilo jen informovat kapitána.

„Napíšu kapitánovi, ať nás dneska nečeká,“ oznámila jsem Rachel.

„To je paráda, být strůjkyní vlastního času, nikdo ti do toho nebrblá,“ prohlásila Rachel a zahryzla se do jablka. To je tím, že jsme jen dvě. Jet ve skupince, tak nevím, nevím. Asi byla zvyklá cestovat jen se svým přítelem ve dvou.

„To jo. Kapitán píše, že příšera Nessie do zítřka neuteče,“ řekla jsem.

Jedly jsme svačinu a dívaly se do dálí. Nebe bylo trochu v oparu, ale nám to vůbec nevadilo. Rachel jsem řekla, že tohle byl můj sen. Tenhle výlet. Ona se zas musela rozejít, aby se cítila svobodná. Připadala mi strašně odvážná.

Druhý den jsme vyrazily v pět ráno. Lilo. Déšť je magický. K jezeru Loch Ness jsme šly ve stejných holínkách, byly červené s černými puntíky a pruhem na lemu téže barvy. Gumáky jsem neměla, ani nepamatuji. Na místo nás dopravil turistický minibus, jelo nás v něm asi dvacet. Kapitán nám včera zabojoval dvě místa. Někteří se přiliš do toho slejváku tam venku nechtělo. Jen co jsme všichni vystoupili, přehodila jsem přes sebe pláštěnku. Rachel měla zelenou. Hráškově. Jako její kufr. Ten samozřejmě nechala na lodi.

Společně s ostatními turisty jsme se vydali k jezeru. Malé děti, které kráčely za námi, anglicky říkaly svým rodičům, že nikam nejdou. Žena, nejspíše jejich matka, je napomínala. Muž, který je doprovázel, nejspíše jejich otec, se též netvářil nijak nadšeně. S Rachel jsme přidaly do kroku a ztratily se skupince z očí. Přes cestu plnou balvanů jsme došly k jezeru. Na hladině se zrcadlilo nebe. Foukal vítr a stále trochu pršelo. Jezero se mi líbilo. Působilo jako z knižní fantasy série Sedmý smysl. Jako jezero, kam se chodil koupat drak Plam se svou dračí sestrou Hankou. Jen co jsem dosnila, Rachel udělala něco velmi zvláštního. Ponořila nohu v holínce do vody se šibalským úsměvem na tváři.

„Hej! Nessie! Jsi tam?“ zvolala. Začala jsem se smát.

„Co to děláš? Vyděsíš ty děti,“ řekla jsem jí.

„Hey, come here! Are you in the lake?“ přeložila do angličtiny. Tak teď jí ty děti už opravdu rozuměly. Cítila jsem za Rachel stud, i když děti občas potřebují pozlobit. Někteří obzvlášť. Vstoupila jsem do jezera. A zavolala na bájnou lochnesskou příšeru, ať si zůstane hezky tam, kde je. Všimla jsem si, jak vodní hladina mírně zabublala. Rychle jsem vylezla na břeh.

Najednou k nám přišel nějaký mladík a zeptal se Rachel, jestli je normální? Jeho sestra dostala z jejího vyvolávání bájných bytostí hysterický záchvat...Takhle strašit děti! Jestli to udělá ještě jednou, tak ať si ho nepřeje. Pohrozil dokonce pěstí.

„Nech ji na pokoji, nebo dostaneš loktovku,“ řekla jsem výhružně mladíkovi a též zdvihla pěst. Mladík něco zaklel, otočil se na podpatku a odešel.

Cestou zpět k minibusu jsme mlčely. Když jsme došly, viděly jsme, jak mladík něco vykládá řidiči. Řidič nám následně oznámil, abychom se nazpátek dopravily jinak. Normálně nám zakázal jet s nimi minibusem. Další autobus s turisty bude odjíždět za dvě hodiny. Nebo jeden kilometr odsud je půjčovna kol. Nechtěly jsme se hádat a zvolily jsme kola. Jely jsme na kole až k přístavu, kde už na nás čekal náš kapitán. Připravil pro nás špagety s rajčatovou omáčkou a sýrem. Byla jsem unavená a šla brzy spát. Zítra je odpočinkový den.

Rachel se příliš nevyspala, bombardovaly ji totiž zprávy od jejího bývalého přítele. Nechala jsem jí trochu prostor a den strávila s knížkou. Myslela jsem na ni. Určitě se k němu vrátí. Nebo nevrátí? Třeba potká někoho lepšího? Někoho, kdo ji poznal za pár dní líp než kdokoli jiný. Jenže to by musela... Z myšlenek mě vytrhnul její hlas.

„Nespíš?“ zašeptala. Očividně ne, když si čtu. Zhasla lampičku, kterou mi svítila přímo do obličeje. Ve Skotsku se stmívá dlouho, v kajutě jsem proto měla přes kulatá okýnka přehozené závěsy.

„Vypnula jsem mobil,“ řekla, ať tím myslela cokoli. Třeba je rozchod definitivní? Nebo si dává ještě čas? „Co kdybychom poslední den šly nakupovat do Edinburghu?“ navrhla.

Pátý den jsme se tedy vydaly do Edinburghu. Nepršelo, ale foukal silný vítr. Naproti obchodům se tyčila lysá skála a na ní hrad. Na obloze se mýjely načechrané mraky jako peřinky. Hrála tu kapela. Dokonce jsme potkaly indiány. To, jak se tu mísila zeleň s architekturou, bylo kouzelné. Vyhlídly jsme si obchůdek s různými nádobami do kuchyně, dřevěnými lžičkami, svíčkami... Zatímco Rachel čekala na naši objednanou pizzu v restauraci, já se vydala do toho malebného obchůdku. Co by se tak Rachel mohlo líbit?

Měli batikované oblečení, keramické popelníky se slonem a šátkové sukně pro břišní tanečnice. Obchůdek voněl po skořici. Zboží bylo vystavené ve vkusných dřevěných regálech. Nakonec mě zaujaly zelené hrnečky s různými nápisy. „Rachel, je s tebou radost cestovat“ stálo na hrnečku bílým zdobným písmem. Usmála jsem se a hrneček vložila do modré dárkové taštičky. Paní u pokladny hrneček vyndala zabalila do bublinek a vložila do krabičky. Ta prodavačka se do toho obchodu velmi hodila. Starší menší paní s kulatými brýlemi a šedivými vlasy sepnutými sponkou. Usmívala se. Zaplatila jsem a odešla. Rachel jsem dárek nepředala, teď šla nakoupit ona. Než přinesou pizzu, bude to ještě chvíli trvat. Byla jsem nervózní, co na dárek

řekne. Za sedm minut se vrátila. Netrpělivě jsem sledovala měnící se čas na mobilním telefonu. Přišla se žlutou taštičkou a tajemným úsměvem na tváři.

„To asi bude naše...“ ukázala jsem na číšnici, která nesla ták s pizzami. Přemýšlela jsem, co za dárek asi vybrala. Dárky si dáme až na letišti. Zítra ráno.

Nastal den D. Den odjezdu. Poté, co jsme se rozloučily s kapitánem a poděkovaly mu za péči, jídlo a naprostou svobodu, dopravily jsme se autobusem na letišti. Obě jsme mířily do Prahy, a tak nás ještě čekala společná cesta letadlem. Vyndaly jsme ze zavazadel dárky. Jako první jsem jí předala dárek já.

„Rozdělej to až doma. Je to křehké. Na víčku krabičky máš mou e-mailovou adresu,“ řekla jsem. Rachel se tajemně usmála.

„Dobře. Takže ty to taky otevři až doma. Ať jsme si kvit,“ řekla. Celou cestu letadlem jsem přemýšlela, co mi na dárek odepíše a taky jestli se vrátí ke svému příteli, nebo ne.

Do dvaceti hodin jsem seděla přilepená u e-mailové schránky. Vedle svého monitoru jsem měla téměř ten samý hrneček, co jsem jí vybrala. Z hrnečku stoupala pára zeleného čaje, Rachelina oblíbeného, a já četla nápis: „Změnilas mi život, Anno.“ Konečně se objevil černě svítící e-mail. Napsala mi:

*Milá Anno,
děkuji ti moc za skvělou dovolenou. Snad se ti hrneček líbí. Mně ten od tebe moc. Chápeš, že jsem teď tři čtvrtě hodiny tvořila ve Photoshopu? Mrkni do přílohy. Ten hrneček nelže, opravdu jsi mi změnila život, Anno. Rozhodla jsem se pro změnu.
Měj se. Brzy ahoj.
Rachel*

Rozklikla jsem obrázek v příloze. Je na něm Rachel s hrnečkem v ruce na naší lodi. Okamžitě jsem si obrázek stáhla a dala jej do tisku. Rachel jsem napsala:

*Milá Rachel,
děkuji moc za zprávu. A fotku. Vypadá to, že máme stejný vkus na dárky. Přeji hodně štěstí. Otevři si přílohu.
Brzy ahoj.
Anna*

Do přílohy vložím vyfocený hrneček v pozadí s vytištěnou fotkou od Rachel.

Snad se rozhodla správně...

Pozn. autorky: K napsání povídky mi pomohl [článek](#) od Nikoly Kieslerové. V průběhu psaní mi hrála písnička od skupiny Green Day Boulevard Of Broken Dreams. Dalo by se říci, že jsem se inspirovala větou *I walk alone*, která se v písničce objevuje.

O autorce

Jmenuji se Kačka Tajemná, ráda píšu a čtu. Díky psaní se dostávám do jiných světů a vznáším se nohama nad zemí. I když vím, že nemohu pořádně. Psaní se už pár let věnuji. Tuto povídku bych ráda věnovala všem odvážným ženám a holkám, které se zastávají holek.